

Sygn. akt: III C 178/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P. Ireland (...) z siedzibą w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powodów A. P. Ireland (...) z siedzibą w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 181/17

UZASADNIENIE

wyroku z 19 lipca 2018 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z 6 lipca 2017 roku powodowie A. P. Ireland (...) w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. zażądali zasądzenia od pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. na swoją rzecz kwoty 1.168,71 złotych z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podali, że działając jako członkowie konsorcjum, w ramach udzielonego zamówienia publicznego dostarczyli poprzednikowi prawnemu pozwanego materiały medyczne. Wskazali, że pozwany zapłacił z opóźnieniem, wobec czego obciążyli go kwotą 1.168,71 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Nakazem zapłaty z 20 września 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwoty 1.168,71 złotych z odsetkami i kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości, co doprowadziło do utraty jego mocy. W sprzeciwie zażądał oddalenia powództwa i rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W sprzeciwie zaprzeczył wszystkim okolicznościom podniesionym w pozwie. Podczas rozprawy dnia 10 lipca 2018 roku dodatkowo wskazał, że powód nie

wykazał daty wymagalności roszczenia głównego, a co za tym idzie także istnienia oraz wysokości roszczenia z tytułu odsetek za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie A. P. Ireland (...) w D. oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. i Szpital (...) im. prof. A. S. w S. zawarli umowę sprzedaży środka F.. Z tytułu sprzedaży szpital miał zapłacić powodowi cenę w wysokości 40.328,82 złotych. Dnia 1 czerwca 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 5.375,75 złotych. Dnia 14 czerwca 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 2.371,70 złotych. Dnia 11 lipca 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 2.845,90 złotych. Dnia 29 lipca 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 3.478,35 złotych. Dnia 31 sierpnia 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 3.794,60 złotych. Dnia 21 września 2016 roku wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 2.102,89 złotych. Dnia 12 października 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 1.454,56 złotych. Dnia 25 października 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 2.213,50 złotych. Dnia 4 listopada 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 3.102,30 złotych. Dnia 15 listopada 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 1.838,40 złotych. Dnia 21 listopada 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 898 złotych. Dnia 24 listopada 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 689,40 złotych. Tego samego dnia wystawił również fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 898 złotych. Dnia 8 grudnia 2016 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 898 złotych. Tego samego dnia wystawił również fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego z tego tytułu w wysokości 4.825,80 złotych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- faktury, k. 32-49, 52-63, 66-67;

Dnia 30 grudnia 2016 roku pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 5.375,75 złotych tytułem zapłaty za fakturę nr (...). Dnia 20 stycznia 2017 roku powodowie sporządzili notę odsetkową nr (...), w której stwierdzili zobowiązanie pozwanego w wysokości 212,67 złotych z tytułu opóźnienia w opłaceniu faktury VAT nr (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- nota odsetkowa, k. 64;
- potwierdzenie przelewu, k. 65;

Dnia 24 lutego 2017 roku pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 18.135,11 złotych. Dnia 6 marca 2017 roku powodowie sporządzili notę odsetkową nr (...), w której stwierdzili zobowiązanie pozwanego w wysokości 628,90 złotych z tytułu opóźnienia w opłaceniu faktur VAT nr (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- nota odsetkowa, k. 50;
- potwierdzenie przelewu, k. 51;

Dnia 31 marca 2017 roku pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 16.817,96 złotych. Dnia 6 kwietnia 2017 roku powodowie sporządzili notę odsetkową nr (...), w której stwierdzili zobowiązanie pozwanego w wysokości 327,14 złotych z tytułu opóźnienia w opłaceniu faktur VAT nr (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- nota odsetkowa, k. 30;
- potwierdzenie przelewu, k. 31;

Pismem z 26 kwietnia 2017 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 1.168,71 złotych tytułem należności stwierdzonych notami odsetkowymi. Pismem z 20 czerwca 2017 roku powód wezwał ponownie pozwanego do zapłaty kwoty 1.168,71 złotych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 26 kwietnia 2017 roku, k. 24-29;
- pismo z 20 czerwca 2017 roku, k. 20-23;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 8 ust. 1 ustawy z 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 roku, poz. 684) w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powodowie winni byli wykazać, że doszło do zawarcia umowy sprzedaży, wysokość ceny oraz termin jej zapłaty. W ocenie sądu powyższe okoliczności były częściowo bezsporne. Przede wszystkim pozwany nie kwestionował tego, że doszło do zawarcia umowy sprzedaży między powodami a Szpitalem (...) im. prof. A. S. w S. środka o nazwie F.. Z tytułu ceny sprzedaży szpital miał zapłacić powodowi łączną cenę wynoszącą 40.328,82 złotych. Poza sporem było także i to, że cena ta została zapłacona przez pozwanego: w wysokości 5.375,75 złotych dnia 30 grudnia 2016 roku, następnie w wysokości 18.135,11 złotych dnia 24 lutego 2017 roku oraz w wysokości 16.817,96 złotych dnia 31 marca 2017 roku.

W ocenie sądu powodowie nie wykazali terminu wymagalności ceny. Przedstawione przez nich dowody okazały się w tym zakresie niewystarczające. W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na to, że powodowie nie przedstawili umowy, z której wynikałby termin zapłaty. Przedstawione faktury nie stanowią dowodu o mocy równoważnej, bowiem zawarte jest w nich oświadczenie wyłącznie strony powodowej. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny, a takim jest faktura, stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła określone w nim oświadczenie woli. Nie oznacza to jednocześnie, że oświadczenie to polega na prawdzie. Z art. 8 ust. 2 przywołanej ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wynika wprawdzie, że termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Powodowie nie przedstawili jednak dowodu doręczenia dłużnikowi przedstawionych z pozwem faktur. Przedstawili dowody wezwania pozwanego do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania tego pisma, jednak nastąpiło to już po spełnieniu świadczenia przez pozwanego. W takim stanie rzeczy powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie z tytułu opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 5 przywołanej ustawy w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie daty otrzymania faktury lub rachunku potwierdzającego dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi. Z powyższego wynika, że w razie braku możliwości ustalenia daty otrzymania faktury lub rachunku, termin zapłaty liczony jest od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi. Wprawdzie bezsporne było to, że przedmiotem umowy była sprzedaż środka o nazwie F., jednakże z żadnego dowodu nie wynikało, kiedy ten środek został szpitalowi dostarczony. Z oświadczenia złożonego przez pozwanego na rozprawie dnia 10 lipca 2018 roku wynikało, że nie ma jednolitej praktyki co do wystawiania faktur i następuje to zarówno przed dostarczeniem towaru, jak i po tym fakcie. W takim stanie rzeczy nie jest możliwe ustalenie nie tylko daty doręczenia pozwanemu faktur, jak również dostarczenia towarów. Zwrócić należy uwagę na to, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że w niniejszym procesie powód winien był przedstawić dowody potwierdzające istnienie roszczenia, z którym wystąpił. Innymi słowy winien był przedstawić dowody wskazujące na datę dostarczenia faktur dłużnikowi albo chociażby daty dostarczenia zamówionego towaru. Dopiero w razie spełnienia się tych przesłanek na stronie przeciwnej spoczywa ciężar udowodnienia faktów niweczających powództwo. W ocenie sądu powodowie nie przedstawili dowodów świadczących o istnieniu i wysokości ich wierzytelności z tytułu opóźnienia, wobec czego nie zaktualizował się obowiązek pozwanego.

W toku procesu powodowie podnieśli, że pozwany nie zaprzeczył, że doszło do opóźnienia w płatności należności wynikających z przedstawionych przez nich faktur, a zatem zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. fakt ten należało uznać za przyznany. W ocenie sądu stanowisko takie było błędne. Zgodnie z przywołanym art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W tym zakresie zauważyć należy, że podczas rozprawy dnia 10 lipca 2018 roku wskazał na okoliczność braku dowodów potwierdzających daty doręczenia faktur czy towarów wskazanych w tych fakturach. W takim stanie rzeczy nie tylko pozwany nie przemilczał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ale także jego postawa nie pozwalała na przyjęcie, że okoliczności te faktycznie przyznał.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując, że powód przegrał proces w całości. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składały się: koszt zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w łącznej wysokości 270 złotych. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.